

намират зърната или бобовете, които са от 20 — 40. Те също и същинския шоколад.

Като оберат плодовете, изваждат зърната, закопават ги в трапове и ги оставят от 2 — 4 дни. Тук те почват бавно да омекват и добиват своя особен вкус. След това ги изсушват и ги пускат в продажба. Но те още не са същински шоколад. За да станат шоколад, пекат ги, сушат ги и ги смилат на брашно, което смесват с мляко и захар и го замесват. От полученото тясто правят разни питки и фигури. Европейците се запознали с шоколада скоро след откриването на Америка, но отначало не го харесали. По-после, обаче, те го оценили и използвали както трябва“.

Евгенко остана много доволен от разказа на вуйчо си. Без да каже дума той захруска сладкия шоколад и се пренесе далеч в топлите страни, дето шоколада расте по джрветата.

Антон Христов

Захарна тръстика

Град Нови Орлеан е един от главните пазари за захар в Съединените Щати — Америка. На пристанището му са натичали хиляди санджци също захар. Има улици в града, дето захарните складове и фабрики са тъй много, щото отдалеч се чувствува силна захарна миризма.

Около Нови Орлеан има много обширни плантации, дето се развъжда захарната тръстика, — растение от което добиват захарта. Захарната тръстика вирее там на богатата и влажна почва. Захарните плантации около Нови Орлеан са много големи. Построени са железни пътища, за да се превозва с вагони захарната тръстика от плантациите до фабриките.

На плантациите работят стотици работници.

Слизаме на една станция. Наемаме коне, и яздейки, отправяме се през полето между две стени от захарна тръстика. Листата на тръстиката се ветреят над главите ни, макар ние да сме възседнали на конете.

Виждали ли сте обширни ниви ръж, когато са готови за жетва?

Узрятото тръстиково поле много прилича на такива ниви. Само че захарната тръстика е много по-висока от ръжта, а стеблото ѝ е покрито с много широки листа. Някои тръстинки израстват о три метра. Стеблата им са тъй близки едно до друго, че за човека е почти невъзможно да се провре между тръстиката.